

Vivian den Hollander

Fanti

met illustraties van
Aron Dijkstra

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Oren en een slurf

Nico staat boven voor het raam. Buiten op het pleintje zijn kinderen aan het spelen. Hoe ze heten weet hij niet, want hij woont hier nog maar net.

Overal in huis staan dozen vol spullen. Die moeten allemaal een plekje krijgen. Papa gaat nog een boekenkast in elkaar zetten. En ook het schilderij moet nog aan de muur.

Toen ze gingen verhuizen, kwam er een grote verhuisauto. Alles ging erin: de tafel en de stoelen, en de grote bank. Daarna ook het bed van Nico, en zijn fiets, en zijn speelgoed.

‘Dag huis,’ zei mama toen de verhuishwagen helemaal vol was.

En Nico riep: ‘Dag kamer, waar mijn bed niet meer staat!’

Toen reden ze weg.

Nu woont Nico in een groter huis. In zijn nieuwe kamer ruikt het nog een beetje naar verf.

Mama is ook boven. Ze haalt kleren van Nico uit een doos.

‘Mag ik helpen?’ vraagt hij. Hij legt twee truien in de kast. En ook zijn pyjama’s.

En dan, als de doos bijna leeg is, ontdekt Nico ineens het girafje. ‘Gelukkig, daar ben je! Ik dacht dat je kwijt was!’ zegt hij.

Hij zet het girafje op de plank bij zijn bed, naast de panter en de dino’s.

Die heeft hij allemaal van papa gekregen. Altijd als hij op reis gaat, brengt hij iets voor Nico mee.

Als er buiten geblaf klinkt, loopt Nico terug naar het raam. Uit een van de huizen aan de overkant komt een hondje, samen met een meneer met grijs haar. Het hondje blaft naar een meisje met vlechtjes. Ze stept hard voorbij over de stoep.

‘Mama, woont dat meisje hier ook?’ vraagt hij.

Zijn moeder komt naast hem staan. ‘Ja, dat denk ik wel. Kijk maar, ze zet haar step bij dat huis daar. Ze lijkt me net zo oud als jij. Zullen we vragen of ze een keer komt spelen?’

Nico haalt zijn schouders op en zegt niets. Eigenlijk vindt hij de nieuwe buurt nog een beetje spannend. Oso, zijn beer, vindt dat ook. Stilletjes zit hij in de vensterbank.

En dan komt er buiten nog iemand aan. Het is de mevrouw van de post. Nico heeft haar al eerder gezien. Ze zet haar fiets tegen een hekje en haalt een stapel brieven uit haar fietstas. Daarmee loopt ze langs de huizen.

Het meisje met de vlechtjes krijgt post. En de meneer van het hondje. Ook stopt de postbode bij het huis waar een baby is geboren. Dat kun je zien, want er staat een ooievaar in de tuin.

Nico zou ook wel post willen.

Pas, toen hij jarig was, stuurde *abuela* hem een boek over wilde dieren. Abuela is zijn oma die héél ver weg woont. Ze spreekt Spaans, net als papa. En Nico kan het ook al best goed.

Elke avond leest papa hem nu voor uit het boek.

Dat vindt Nico fijn, want hij houdt heel erg van dieren.

Hij hoort verhalen over de giraf, die maar heel weinig slaapt. En het verhaal van de sneeuwluipaard is ook bijzonder. Die heeft het nooit koud in de sneeuw.

‘Kijk!’ roept Nico ineens.

‘Wat is er?’ vraagt mama, die weer een doos uitpakt.

‘Er hangt iets uit de tas van de postbode!’ zegt Nico.

Hij kijkt nog eens goed.

‘Het... het lijken wel grote oren!’

‘Oren?’ Mama komt kijken. ‘Ja, je hebt gelijk. In de tas zit volgens mij een knuffel.’

‘Met grote oren én een slurf,’ zegt Nico. ‘Het is een olifant!’